

— Ще му го дадеш, но ще спиш в плевника, на мястото на крушата!

Ненко се разплака и закри лице в прегръдките на майка си. Бащата изяде своя дял, нарочно каза, че сладка круша до сега не бил ял и добави:

— Радвам се, че моят син сам призна вината си. Уверен съм, че вече никога няма да краде. И тъй като всички сме радостни, редно е Ненко да ни изпее най-хубавата българска песен „Жив е той!..“

Ненко погледна с крайчеца на едното си око рязана на майка си и се притисна до рамото ѝ. Тя скришом втична своя дял в ръката му, помилва го по косата и го подкани:

— Сега, на мама момченцето, ще изпее на татко си най-хубавата песен!

Ненко дигна глава, погледна майка си, скри крушата зад гърба си и с треперлив гласец подхвана песента. Сестрите му веднага му придружиха.

И цялата къща се изпълни с радост.

Константин Н. Петканов

ДА ТРЪГВАМЕ, ДРУГАРИ!

Минаха летни дни,
безгрижни дни, верига,
игри, игри, игри,
наситихме се, стига!

Училищният звън
отново пак удари,
зове ни той навън —
да тръгваме, другари!

И бодро той зове
игрите да забравим,
и в стройни редове
ний пак да се изправим —

с открит и ясен взор
към бъдещето наше!
С науката в сговор,
що може да ни плаши?

Асен Калоянов